

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tjugoandra kapitlet – i vilket Zeke nästan blir bjuden på nyårsfest

Nyårsafton. Jag hade aldrig fattat vad som var så jävla speciellt med det. Det var likadant med midsommarafton. De två dagarna kunde de lika bra skippa. Egentligen var det väl inget fel på dem. Träffa lite trevligt folk, festa, ha en rolig kväll. Det var bara det att det aldrig räckte med att ha lite lagom trevligt. Man skulle ha så in i helvete roligt och därför blev det alltid en besvikelse. Jag hade aldrig klarat av det där med att ha roligt på beställning. Så fort förväntningarna byggdes upp gick jag i baklås. Studenten var ett sånt tillfälle. Om man inte var hysteriskt lycklig tyckte alla att det var något fel på en. Man förväntades att stå och vråla ”fy fan vad vi är bra” tills stämbanden gick av och trumhinnorna sprängdes. Vadå bra? Stor jävla bedrift. Det enda jag hade gjort var att stå ut i tre år utan att ta livet av någon. Självklart var det de som hade minst att skryta med som skrek allra högst. Sedan skulle man kramas med hela släkten och alla morsans vänner och alla sa grattis och slängde blommor på en. Det var väl egentligen trevligt. Det var bara det att alla andra var mycket gladare än jag.

– Det här är den bästa kvällen i ditt liv, ta vara på den, skrek man i örat på mig.

Idioter. Vad fan visste de om det? Jag brydde mig inte ens om att dricka mig full. Bara för att det förväntades av mig.

Nyårsafton var också grymt överskattad. Den hade fått någon jävla symbolisk betydelse. Men det var samma gråa, smutsiga kalla värld man vaknade upp till dagen efter. Det hade inte hänt ett skit. Förutom att man var bakfull. Varje nytt år inleddes med att man mådde dåligt och inte hade energi till något annat än att kolla på backhoppning och Ivanhoe. Vad symboliserade det?

De senaste åren hade jag suttit ensam hemma på nyår. Det var ingen höjdare det heller. Fast det hade den fördelen att jag kunde kolla på *Grevinnan och betjänten* i lugn och ro. Om jag kämpade hade jag säkert kunna få komma med på någon fest, men jag brukade aldrig orka tänka på nyår innan julen var över och då kändes det så jävla desperat att börja höra sig för om det fanns någon som kunde förbarma sig över mig.

Jag hade inga planer för det här året heller, förutom att jag skulle köpa lite god glass och prova en flaska chokladöl som jag läst om i tidningen. För att undvika den allra värsta nyårsruschen gick jag ner till Systemet några dagar i förväg. Utanför stod en skäggig tjockis och tiggde pengar. Det var klivet det där. Skulle jag ge honom några kronor för att han såg så eländig ut? Det var ett hårt liv de levde. Men å andra sidan så hade jag inget jobb. Varför

skulle jag betala hans supande? Jag bestämde mig för att bara gå förbi. När jag närmade mig ingången kom det ut en tjej i tjugofemårsåldern med två kassar i händerna.

– Har du ett par kronor till en hemlös?

– Nej, tyvärr.

– Är jag inte gullig nog för dig?

När jag stod framåtböjd vid ölhyllan och försökte hitta den där chokladölen fick jag plötsligt en knuff bakifrån så att jag höll på att flyga med huvudet före in bland flaskorna.

– Vad i helvete, tänkte jag. Är det något jävla fylla som ska bråka nu?

Bakom mig hörde jag ett hysteriskt skratt som jag tyckte att jag kände igen.

– Står du här och bjuder ut din lilla rumpa till vem som helst din slampa? Det kunde jag ju inte motstå.

Erik Holmberg var kanske den knepigaste kille jag någonsin träffat, möjligen med undantag för Rudolf, men också en av de roligaste. Hade det inte varit för rösten hade jag knappt känt igen honom. Han hade odlat ett enormt skägg och det krylliga håret låg som en stor jävla pälsmössa på huvudet på honom. Dessutom hade han blivit lite småfet. Men skrattet var detsamma och humorn hade tydligen inte heller förändrats.

– Jaså det är du som gömmer dig i den där björnförklädnaden, sa jag och drog honom lite i skägget.

– Så du är också ute och provianterar till nyår?

– Nja, jag tänkte bara köpa ett par öl.

– Ett par öl? Det räcker för fan inte ens till maten. Eller du kanske ska på ett ställe där de bjuder på drickan?

– Det är väl jag som bjuder i så fall.

– A fan, ska du ha fest.

– En jävligt liten fest.

– Du menar inte att du ska sitta ensam hemma. Vad fan är det med dig?

– Jag har bara inte pallat ta tag i det.

– Men för helvete, Zeke, sa han och slog armen om nacken på mig och klämde åt så att jag fick stå dubbelvikt medan han gnuggade mig på huvudet så att det brann i hårbotten.

– Hanna ska ha fest, fortsatte han när han äntligen släppt mig. Du kan också komma.

Det var vad han sa. Men kunde hon inte be mig sitta vid samma bord när vi sågs på Brogatan så ville hon säkert inte ha mig på sin nyårsfest heller. Det var inte min stil att bara dyka upp på fester och det fanns inte en chans att jag skulle ringa och be om att få komma.

– Jag kan väl ta ditt mobilnummer, så kan vi höras, sa Erik.

– Jag har ingen mobiltelefon.

– Men för helvete Zeke.

Jag var lite rädd för att han skulle börja gnugga mig i huvudet igen eller ta en helnelson på mig eller något annat, men han tyckte kanske att jag fått tillräckligt redan. Fast han verkade mena allvar med att jag borde dyka upp på Hannas fest. Han ryckte upp sin mobiltelefon, en sån som man kunde vika ihop och ta bilder med och all den där skiten.

– Vad har du för nummer hem?

Erik ringde självklart inte. Det hade jag inte väntat mig heller. På nyårsafton satt jag i soffan i mysbrallor och smuttade på en öl och försökte lyssna på *Droppen urholkar stenen*. Någon jävel i trappan hade fest. Det var ett jävla liv och värdelös musik på högsta volym. Folk stod på gården och rökte och skrek. Klockan närmade sig tio när det ringde.

– Men för helvete Zeke. Var fan håller du hus?

Erik lät rejält packad redan.

– Din jävla grådvärg. Här har jag snackat om att du skulle komma så sviker du mig. Kom nu hit för fan.

– Zeke, du måste komma, hörde jag någon skrika i bakgrunden.

Det var Hanna. Hon verkade också rätt full. Plötsligt var det hon som höll i luren.

– Zeke. Du får inte sitta ensam hemma på nyårsafton.

– So what. Vad spelar det för roll?

– Man får bara inte sitta ensam på nyårsafton, Zeke. Lova att du kommer nu.

Vad fan var det för jävla snack? Om det nu var så jävla viktigt att jag skulle komma, varför var jag inte bjuden från början då? Men Hanna lät uppriktig så jag lät mig övertalas. Varför inte?

Egentligen behövde jag duscha men jag pallade inte. Jag tvättade bara håret lutad över badkaret och tog en raggardusch. Stod ett tag och funderade på om det var en jeansfest eller kostymfest. Jag hade ingen kostym men jag hade ju mina svarta begravningsbrallor. Jag bestämde mig ändå för jeans för att slippa frysa när jag cyklade. Svepte i mig den sista halva flaskan öl och hoppade lite upp och ner och skuggboxades framför spegeln medan Peps sjöng: ”När vinet glöder i de fyllda glasen och vi börjar bli i gasen.”

Hälften av gästerna kände jag igen från gymnasiet. Resten var väl molekylärbiologer eller vad det nu var Hanna pluggade. Alla såg jävligt intellektuella ut i alla fall. De körde såklart kostym och slips och hela baletten. Erik såg jag inte till. Jag kunde tänka mig två möjligheter.

Antingen var han ute och blossade på en cigarr eller så hånglade han med en tjej någonstans. Hanna var full precis som jag trodde men hon tillhörde dem som bara blev snyggare när hon fick lite i sig. Jag fick en blöt puss på kinden och hon drog ut mig i köket för att jag skulle ta något att dricka. Det var helt klart ett lyft jämfört med att sitta ensam hemma. Hon hade kort tajt kjol och svarta strumpbyxor. Jag hade aldrig sett henne så uppklädd. Jag tänkte att hon var precis en sådan tjej som skulle passa mig.

Diskbänken var full med disk. Det hade visst varit ett rätt stort sällskap som hade ätit. På ett sätt kändes det rätt sunigt att komma på eftersläppet så att säga. Om det nu var så jävla viktigt att jag skulle komma så kunde de väl ringt innan de vräkte i sig all oxfilé och glasstårta. Men Hanna var alldeles för söt och trevlig mot mig nu för att jag skulle palla vara sur.

– Ta hur många öl du vill av dem som står här längst in i kylan, instruerade hon innan hon ursäktade sig för att hon måste gå på toaletten.

Jag stod kvar i köket och sög på min pilsner. Vid fönstret stod två killar. De såg rätt tradiga ut så jag ställde mig med röven mot diskbänken och stirrade på väggen. Efter en stund tröttnade jag på det och gick ut i stora rummet. Erik syntes fortfarande inte till. Tyvärr kändes det som en sån kväll när jag inte klarade av att prata med någon. En helt vanlig kväll med andra ord. Jag ville inte stå och berätta vad jag ”höll på med nu för tiden” för en person jag inte sett på över tio år. Eftersom jag hatade att svara på den frågan så hatade jag också att ställa den. Vad fan brydde jag mig om vad andra gjorde? Men om man inte ville prata om sig själv och inte var intresserad av någon annans liv, vad fanns då kvar? Man kunde alltid dricka mer bier. Den första rann ner rätt lätt så jag drog mig inåt köket för att hämta en ny. På väg tillbaka stannade jag i dörrhålet och tittade på folket. Ingen Hanna och ingen Erik. Två tjejer försökte ta sig förbi mig in i köket.

– Har ni leg?

De verkade inte fatta skämtet. Det första man säger till en främmande människa ska aldrig vara ett skämt. Men det hade jag aldrig lärt mig.

– Alltså, vem är du? Var du med på middagen?

– Nej, jag var inte bjuden.

– Men om du inte är bjuden, vad gör du då här?

– Jag jobbar som dörrvakt.

Antingen var de fulla eller blåsta eller både och. Precis när de såg ut att vilja ringa polisen kom Erik och räddade situationen.

– Men för helvete Zeke. Var fan har du hållit hus?

– Det är ju du som har varit försvunnen.

Vi gick ut och satte oss på golvet i vardagsrummet och snackade skit. Det var det fina med Erik. Man kunde bara snacka utan att behöva tänka så mycket på vad man sa. Vi var på samma våglängd.

– Vi måste ha en whisky, sa han plötsligt och gick ut i köket.

Jag tänkte att jag måste försöka snacka lite med Hanna. Hon satt i soffan och pratade med en tjej jag tyckte jag kände igen från gymnasiet. Jag vände mig om så att jag satt åt deras håll.

– Hej Zeke. Har du trevligt?

– Javisst.

Sen blev det tyst. Tydligt avbröt jag på något sätt.

– Känner du igen Marie?

– Javisst, sa jag igen.

– Det är du med de roliga jeansen, sa den här Marie.

– Jag?

Jag hade aldrig haft några roliga jeans. Billigast möjliga hade alltid varit min melodi.

– Ja, du hade de där färgglada lapparna på dina jeans.

Visst, fan. De jeansen hade jag glömt. Billigast möjligt var ju faktiskt inte att köpa de minst dyra jeansen utan att lappa de man redan hade. Jag lagade hålen i byxröven med bitar från ett gammalt aprikosfärgat lakan, vilket inte var särskilt praktiskt. Lakanet var så slitet att man nästan kunde se igenom det. Trots att jag vek lapparna fyrdubbla så slets det ganska snabbt hål även på dem. Till slut hade morsan tvingat mig att köpa ett par nya brallor. Eller så hade hon gett mig ett par i födelsedagspresent. Jag mindes inte vilket.

– Vi tyckte att du verkade vara ett riktigt original.

Vad höll hon på med? Skulle jag ta det som något positivt eller negativt? Jag hade ingen aning om att någon över huvud taget la märke till mig på den tiden.

– Jaså, sa jag bara.

– Ja, du verkade alltid lite konstig.

Negativt vad det alltså. Erik kom vinglande med två stora glas whisky. Det kunde behövas.

Han satte sig bredvid Marie och började snacka som fan. Själv tyckte jag att Erik var konstig, men han var väl konstig på ett positivt sätt. Jag vågade inte titta på Hanna. Varför skulle det behöva vara så jävla svårt att komma på något att säga? Jag smuttade på min whisky. Vad jag inte kunde begripa var varför hon hade velat att jag skulle komma.

– Hon måste vara intresserad av dig Zeke, sa jag till mig själv. Gör något då för fan.

Vad brukade folk snacka om? Jobb, eller plugg om det var det de sysslade med. Jag kunde säga något om hennes lägenhet. Folk älskade att prata om lägenheter. Var det hyreslägenhet

eller bostadsrätt? Hur mycket hade den kostat och vad var hyran? Hur stor var den? De älskade också att prata om inredning, målning, slipning av golv. Allt sådant jag var helt ointresserad av.

Jag var precis på väg att säga ”Trevlig lägenhet” när Marie reste sig och skrek att hon måste dansa. Något ufo hade satt på *Hey Micky*. Erik var så klart med, fast jag visste att han föraktade kommersiell smörja, det vill säga vanlig popmusik. Hanna började dra mig i armen.

– Kom igen Zeke. Vi måste dansa lite.

– Jag känner inte riktigt för att dansa.

– Kom igen nu. Var inte så tråkig.

Jag tyckte inte om att dansa. Jag kände mig alltid så stel och orytmisk. Alla fria ytor i rummet var snart ockuperade av folk som var ännu sämre på att dansa än jag. De stod mest och hoppade eller rörde lite tafatt på armarna utan att fötterna lyfte från golvet. De flesta svenskar var verkligen patetiskt dåliga på att dansa. Men de såg åtminstone ut att ha roligt. Där jag satt hade jag inte roligt alls. Det kändes som om jag var tillbaka på ett mellanstadiedisko och satt och tryckte i ett hörn medan klassens ”tjejtjusare” dansade tryckare med de snyggaste tjejerna i klassen och hånglade i de mörka hörnen. Åttiotalets stora hitlåtar var dubbelt plågsamma att lyssna till. Dels var de dåliga, dels framkallade de samma sorgsna känsla som jag haft under hela grundskolan. Att vilja men inte våga. Nu insåg jag att ingenting hade förändrats. Jag satt och ville men vågade inte. Det var klart att jag borde upp och ställa och visa Hanna att jag inte alls var så tråkig. I stället övertygade jag mig själv om att anledningen till att jag inte dansade var att jag inte gillade musiken.

– Jag dansar bara av ett skäl och det är att jag inte kan låta bli att röra på fötterna, förklarade jag för mig själv.

Chansen att Hanna skulle ha Sam & Dave i sin skivsamling var inte alltför stor. Dessutom verkade alla vara helt tillfreds med de taffliga svenska åttiotalslåtarna. Det skulle inte vara särskilt populärt om jag bytte skiva. Det gick en halvtimme eller så. Jag tömde mitt glas whisky, gick på dass och kände att jag var ganska full men inte alls tillräckligt tyckte jag. Jag tog en ny öl i kylan och kände att jag började komma lite mer i form. Jag funderade på att stå kvar i köket eller möjligen gå hem när någon gjorde en välgärning och bytte skiva. Den kanske var lite uttjatad men det var svårt att motstå *Son of a preacher man*. Med ölfaskan i handen gled jag in i rummet och försökte att så fort som möjligt bana mig väg bort till Hanna.

– Kolla vem som äntligen är uppe på fötterna, skrek Erik och slog armarna om mig och tryckte till så att jag nästan spydde över hans axel.

Vad fan skulle den idioten nu börja bli sentimental för? Låten var inne på sista versen innan jag kunde få kontakt med Hanna. Hon stod och dansade med en tocke med intellektuella glasögon, det vill säga tjocka svarta bågar. Men hon vände sig mot mig när hon såg mig komma. Fan var fin hon var. Precis då stängde någon av idioterna av stereon och skrek att klockan var kvart i tolv och att vi måste gå ut och kolla på raketer. Det var minst femton år sedan jag hade köpt raketer. Det fanns bättre sätt att bränna pengar än att helt enkelt sätta fyr på dem.